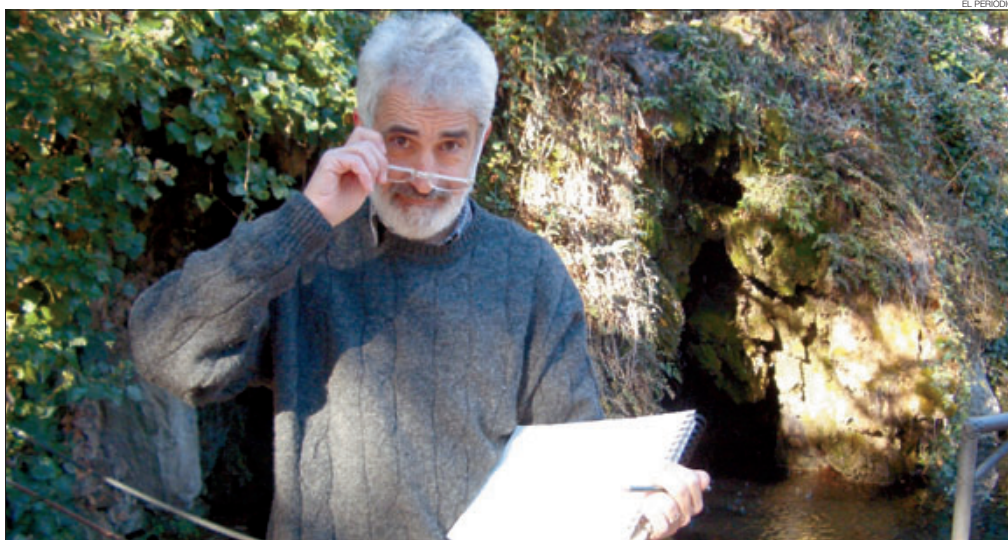

Josep Lluís Martínez, **Picanyol** NINOTAIRE

► El pare d'Ot, en acció ► Picanyol, en un racó de Mojà, on va néixer, on resideix i des d'on crea els seus personatges.

«L'Ot no esborraria mai ningú; ni tan sols Josep Anglada»

A. LUENGO*
LA MASSANA

El Saló del Còmic obre aquest vespre la paradeta a la Massana. El desembarcament il·lustrat l'encapçala Josep Lluís Martínez i Picañol (Mojà, 1948), el pare d'Ot el Bruixot. Vet aquí un il·lustre veterà de la historieta catalana i en català, nascut el Nadal del 1971 a les pàgines del *Cavall Fort*, i que des d'aleshores no ha faltat ni una sola vegada a la cita quinzenal amb els lectors. Atenció, exclusiva: és possible que ben aviat faci el salt a la petita pantalla. De moment prepara el 40è aniversari: anys i anys, per molts anys.

-La Berta gasta una expressió molt més amable al cartell del saló que no pas a les tires de *Cavall Fort*.

-És veritat que amb el temps se m'està estovant. No sé què passa.

-¿No serà li haurà insinuat la ministra espanyola d'Igualtat que retolqui el personatge, massa marcat amb estereotips de gènere?

-Ni la senyora Aido ni *Cavall Fort* m'han fet cap indicació respecte a això. Sí que ho va fer, en canvi, l'editorial Pirene, que em va suggerir que suavitzés la Berta. I en certa ocasió, en una biblioteca, em va sortir una feminista esverdada.

-¿Què li passava, a la bona dona?

-Deia que la Berta era el reflex de la pèssima opinió que jo tenia de les dones. Pixava fora de test: tinc tres filles, i són elles -i la meva se-

nyora- les que han de jutjar l'opinió que tinc de les dones, i no pas una senyora que no em coneix de res.

-Si li serveix de consol, n'hi ha que les prefereixen dolentes...

-Però és que dolenta, no ho és pas, la Berta. El que passa és que l'Ot, com tots els bruixots, no toca de peus a terra. És molt simpàtic, sí, però conviure amb ell pot ser una mica pesat. Imagina't, tota l'estona fent *Plop, plop*, i canviant les coses de lloc. I així, durant 40 anys.

-L'Ot va néixer al desembre del 1971. Però la felicitat concepció, ¿quan va tenir lloc?

-Tots els meus personatges els he creat d'una manera diguem-ne racional: imaginava el ninot, els seus companys i les aventures que vivia. Tots, menys l'Ot, que se'm va acudir un dia que passejava pel Passeig de Gràcia de Barcelona. Vaig seure en un banc i vaig dibuixar-lo. Així va anar. Primer el vaig portar a *Selecciones Ilustradas*, on va passar sense pena ni glòria. Després, al *Cavall Fort*. I fins aquí.

-¿I com li prova, a l'Ot, la crisi dels 40?

-Amb els anys s'ha anat fent més bon paio, no tan restringit.

-Els àngels no tenen sexe, però, ¿l'Ot, que en té?

-Molt poc, la veritat. Sí que de vegades se sent atret per alguna noieta, però la cosa no arriba a més i, com a molt, utilitza els seus poders perquè la seva taula quedi ajuntada amb la

ESTEREOTIPS

«En certa ocasió una feminista se'm va queixar perquè la Berta reflectia, deia, ja pèssima opinió que jo tenia de la dona!»

SENY SENSE RAUXA

«Les persones que aspiren a canviar el món són les més perilloses; desconfiïn dels salvapàtries»

de la senyoreta en qüestió. Tot plegat, platònic i innocent.

-¿Per què altres personatges sortits de la seva ploma no han tingut ni remotament la fortuna mediàtica de l'Ot?

-Cada cas és diferent: *Las hijas del juglar* es van morir quan va plegar *Barbie*, la revista on es publicava. *Nuria y su familia*, que es publicava al *Lecturas*, quan la revista va dir prou; en canvi *Miss Lucy*, que també sortia al *Lecturas*, va ser a mi que se'm van acabar les idees.

-I l'Ot, ¿per què ha sobreviscut quatre decennis?

-Una de les raons és Albert Jané, l'aleshores director de *Cavall Fort*. En dues o tres ocasions que em vaig quedar sense idees i pensava que el personatge ja estava acabat, m'entabanava amb molta finura, em deia: «Molt bé, Picanyol, jo ja buscaré un altre dibuixant que et substitueixi, però mentre el trobo fes-me quatre tires més». I així fins que vaig recuperar la inspiració.

-¿Quin tebeos llegia el petit Picanyol?

-El personatge que més m'agradava era *Blek el gigante*, d'Esse G. Esse. Avui ningú no se'n recorda i és una llàstima. També llegia *Hazañas bélicas* i, naturalment, el *TBO*. Però el que em va canviar completament va ser *Tintin*: el vaig descobrir a *El secret de l'unicorn*. Em vaig sentir captivat per l'estil i la manera tan clara de dir les coses. Hergé ha sigut l'autor que més m'ha influït: sobretot, la

idea que les coses s'han d'explicar amb la màxima claredat i economia possible. El detall hi ha de ser sí cal, no pas per exhibicionisme.

-L'èxit estratosfèric de Harry Potter, ¿fa una mica de ràbia?

-Ràbia, no. Al contrari, perquè penses que aquesta loteria em podia haver tocat a mi. L... ¿qui sap?

-Parlant de loteries, ¿s'ha plantejat alguna vegada un matrimoni de conveniència amb la Bruixa de Sort, l'altra patum de la fetilleria catalana?

-Potser li hauríem d'anar a fer una visita, però fins ara no hi ha hagut cap aproximació. A més, l'Ot està molt ben casat amb la Berta.

-Parlàvem de la sexualitat de l'Ot. I de política, ¿de quin peu calça?

-L'Ot no pretén canviar el món. La seva és la revolució de les petites coses. *Arreglos* per fer la vida al voltant més suportable. De fet, les persones que volen canviar el món de dalt a baix són les més perilloses. Desconfiïn dels salvapàtries. Un polític ha de tenir objectius modestos i realistes: administrar bé i solucionar els problemes dels ciutadans. I no pas canviar el món! Les utopies, amb gasosa.

-Si l'Ot es topés amb un altre il·lustre osonenc, el Josep Anglada de Plataforma x Catalunya, ¿el fondria amb un gloriós plop?

-Ép, l'Ot no faria desaparèixer mai ningú! Ni jo tampoc. Els que em fan por són aquests polítics que se sap ben bé què penses. Prefereixo la claredat d'un Blas Piñar, aquell paio de Fuerza Nueva: tots sabem de quin peu calçava. Era el que deia, i el seu joc estava claríssim. Ara hi ha polítics que no sabem on poden arribar, perquè no són clars. L'Anglada, per exemple.

-¿No li falta una mica de mala llet, a l'Ot?

-És que m'ha sortit així i ja no el puc canviar. Alerta, però, que això de la mala llet de vegades és un recurs per ocultar la falta d'idees. La mala bava pot dissimular un mal guió i una mala execució. Passa també al cine, il al periodisme!

-Còmics actuals, ¿quin segueix?

-L'últim que he llegit és manga japonesa. Precisament perquè només coneixia *Bola de drac* i *Shin Chan*. I he de dir que n'hi ha de molt bo, fet amb molta sensibilitat i una tècnica descomunal, des d'un clàssic com ara *Akira* fins a pel·lícules de l'estil de *La princesa Mononoke*, una autèntica filigrana.

-¿Saltarà a la petita pantalla, l'Ot? ¿O a la gran?

-Estem en converses amb el *Club Super 3*. Però francament, molt il·lusionat no ho estic. Tinc por que se m'escapi de les mans, que m'acabin canviant el personatge o el facin anar per camins que a mi no m'agradin, i no hi pugui fer res. És que a mi m'agrada el còmic perquè és on ho controlo tot, sé que les coses sortiran més o menys com ho he pensat. I jo necessito controlar, que hi farem. ■

*aluengo@andorra.elperiodico.com